Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

Nejtajnější přání

CPRESS

Šarlota a vysněný kůň 1: Nejtajnější přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

CPRESS

Nele Neuhausová
Šarlota a vysněný kůň 1: Nejtajnější přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

Nejtajnější přání

CPRESS

Letní prázdniny

Dnes byl poslední školní den před hlavními prázdninami. Dříve to pro mě byl vytoužený den, protože to znamenalo, že na čtyři dlouhé týdny pojedeme na ostrov Noirmoutier na atlantském pobřeží Francie. Letos ale bylo všechno jinak. Na prázdniny jsem se netěšila ani trošku a měla jsem přímo hrůzu z toho, že celé čtyři týdny nebudu moct jít do jezdecké školy.

Když jsme se před třemi roky stěhovali z Paderbornu do Bad Sodenu, byla jsem z nás dětí jako jediná šťastná z toho, že je náš nový dům necelých padesát metrů od jízdárny. Můj sen se mi vyplnil, když jsem mohla začít jezdit a každou volnou minutu jsem trávila ve stáji. Jízdárna byla na kraji dubového lesa, byla celkem malá a působila trochu zastarale. Měla přesně čtyřicet boxů a jedinou jezdeckou halu, o kterou se privátní jezdci museli dělit se školním provozem, což bylo v zimě trochu natěsno. Hodina jízdy za týden byla bezpochyby největší událost, ale i tak byl každý den vzrušující a zábavný, protože se pořád něco dělo. Mně ani mým přátelům nevadilo, že nás jezdce ve výcviku majitelé soukromých koní sotva vnímali. Všichni jsme práci

ve stáji milovali a já jsem už několik měsíců měla nový, obzvláště dobrý důvod trávit ve stáji ještě víc času. Ten důvod se jmenoval Gento. Gento byl devítiletý hnědý valach, který patřil panu Lauterbachovi, parkurovému jezdci z našeho jezdeckého spolku. Stál v jednom z venkovních boxů a pro mě byl tím nejúžasnějším koněm na světě. Pan Lauterbach se bohužel o svého koně staral dost málo, protože mu prý kvůli práci v jeho firmě zbývalo jen málo času. Ostatní soukromí koně byli od svých majitelů hýčkaní, vyhřebelcovaní do vysokého lesku, na rozdíl od Genta, kterého si pan Lauterbach bral z boxu jen na jízdu. Potají jsem koně litovala, když tam tak stál a měl zase potem slepenou srst a špinavá kopyta. Stále vypadal trochu smutně. Možná také jen toužil po někom, kdo by ho pravidelně hřebelcoval a rozmazloval. Tím člověkem jsem moc chtěla být já.

O devět výcvikových koní se každé ráno starali ošetřovatelé, kteří jim vyčistili boxy, a kromě toho měl každý kůň opravdický klub fanoušků. Mojí oblíbenkyní byla Liesbeth, do měděna zbarvená ryzavá klisna s širokou hrudí, světlým ohonem a světlou hřívou. Každý čtvrtek jsem se jí mohla věnovat. Starší dobrovolníci střežili přísným pohledem „své“ koně a nezřídka se stalo, že na mě zapomněli a vůbec jsem neměla příležitost postarat se o Liesbeth.

Celé týdny jsem dumala, jak to zařídit, aby se Gento stal koněm, kterého bych mohla ošetřovat. Už to, že bych obešla vedení stájí a oslovila majitele soukromého koně, by bylo pro třináctiletou jezdkyni ve výcviku neslýchanou drzostí a odmítnutím jsem si byla skoro jistá. Ale nakonec jsem přece jen sebrala veškerou svou odvahu a zeptala se

pana Lauterbacha, jestli bych se mohla o Genta starat. Jeho majitel si mě změřil pobaveným pohledem.

„Každé odpoledne jsem tady ve stáji," snažila jsem se mu vysvětlit. „Bydlím hned za rohem. A tak jsem si říkala, že bych každý den mohla Genta očistit a možná ho i někdy nechala napást, když na něj přece máte tak málo času."

Neřekla jsem mu, že Genta už několik měsíců rozmazluji mrkví a jablky a že dokonce už zařehtá, když mě vidí přicházet.

„No, vlastně proč ne?" odpověděl nakonec pan Lauterbach. „Skutečně nemám příliš mnoho času. Ne abys mi s ním ale tropila nějaké hlouposti, ten kůň má dost vysokou cenu!"

Štěstím se mi úplně zatočila hlava. „Ne, samozřejmě že ne," dodala jsem jedním dechem. Potají jsem se obávala, že se mi pan Lauterbach vysměje, protože jsem věděla, že se ho dokonce i Štěpán a Daniel, mluvčí mladých dobrovolníků, na Genta ptali a on tehdy odmítl. A ještě lepší pak bylo, když mi pan Lauterbach dal náhradní klíč od svojí skříňky, ve které byly Gentovy potřeby na čištění. Vlastní skříňka ve druhé sedlárně je privilegium vyhrazené vlastně jen majitelům koní. Samozřejmě ostatní málem pukli závistí. Teprve když viděli, že Genta můžu jen čistit, ale nesmím na něm jezdit, začalo jim to být fuk.

Byla jsem šťastná. Z ušetřeného kapesného jsem si koupila pořádnou soupravu na čištění, sprej na ohon a tuk na kopyta, protože staré kartáče pana Lauterbacha už nebyly k ničemu. Od té doby nevedla moje cesta od poledního školního autobusu hned domů, ale nejdřív ke Gentovi. Stál

ve venkovním boxu, a proto jsem k němu mohla, i když byla stáj přes poledne zavřená. Každý den jsem ho čistila, škrábala a mazala jsem mu kopyta, hřebelcovala jsem jeho nádherný ohon a nechala jsem si ukázat, jak se má pečlivě rozčesávat hříva. Alespoň jednou týdně jsem vyčistila jeho sedlo, které do té doby vypadalo opravdu strašně. Mrkev a jablka pro Genta jsem pořádně umyla a nakrájela na malé kousky a mrkev jsem navíc polila trochou slunečnicového oleje, protože jsem slyšela, že srst pak získá větší lesk. Vodila jsem hnědého valacha dokola po výběhu, nechávala jsem ho popásat nebo jsem si k němu sedla do boxu a bavila se s ním.

Když jsem se musela učit do školy, vzala jsem si učebnice s sebou do stáje a předčítala mu a brzy už nebylo možné popřít, že na mě Gento pokaždé čekal. Jednou jsem potkala pana Lauterbacha, který byl náhodou odpoledne ve stáji a pochválil mě za dobrou péči o Genta.

„Takhle pěkně Gento skutečně ještě nikdy nevypadal," poznamenal a já jsem zrudla štěstím. „Leskne se úplně jako čerstvě vyloupnutý kaštan!"

Štěpán a ostatní starší z dobrovolníků ve stáji se mi pořád posmívali.

„Vždyť tě ten tvůj Lauterbach jenom využívá," řekl Štěpán jednou odpoledne, když jsem držela Genta za ohlávku a nechala ho popásat na úzkém proužku zeleně vedle parkuru, aby jeho čerstvě umytý ohon mohl uschnout na sluníčku. „Kdyby tě za tu otročinu alespoň nechal jezdit, pak bych to chápal, ale takhle…"

Představa, že bych vůbec kdy chtěla jezdit na Gentovi, by mě nenapadla ani ve snu. Gento byl velice dobrý skokan

a já jsem bohužel nebyla nijak zvlášť dobrá jezdkyně. Posměšků od Štěpána, Daniho, Anike a dalších starších dobrovolníků jsem si nevšímala. Prostě jen záviděli. S Gentem jsem se cítila šťastná, a kdyby rodiče nepožadovali, abych se večer vracela domů, klidně bych spala u něj v boxu.

Všechno by bylo nádherné, kdyby jen nebylo té dovolené ve Francii!

U autobusové zastávky v Bad Sodenu jsem čekala na svou sestru Kateřinu, která je o rok mladší než já a s koňmi má stejně tak málo zkušeností jako moji bratři Filip a Florian. Katka přijela stejným autobusem, ale potřebovala snad celou věčnost, aby se náramně hlasitě a celá uslzená rozloučila se všemi svými přítelkyněmi. Nakonec jsem ji chytla za paži a táhla ji za sebou. Klopýtala pozpátku vedle mě a se štkaním mávala na dívky z její třídy, jako by měla zítra vycestovat do Ameriky a nikdy se s nimi již neměla shledat.

„Mohla bys mi vzít tašku domů?“ zeptala jsem se jí. „Zastavila bych se rychle ve stáji, abych se zapsala na hodinu jízdy.“

Moje sestřička se otočila, hřbetem ruky si otřela slzy z tváří a krátce se zamyslela. Vypočítavě se na mě podívala. „Ale jen když dneska odpoledne půjdu s tebou a budu se na tebe moct koukat,“ odvětila.

To se mi vůbec nehodilo a Kateřina to moc dobře věděla. Nechtěla jsem, aby mě moje sestra doprovázela do jízdárny. Asi to zní divně, ale ve stáji byl ze mě úplně jiný člověk a hrozně jsem se styděla, když se mě sourozenci ptali na hlouposti a ztrapňovali mě před ostatními. Ale dnes

začínaly prázdniny a chtěla jsem být velkorysá. A možná si to za pár hodin stejně rozmyslí, protože moje sestřička mění své plány často z minuty na minutu.

„Jasně," řekla jsem tedy, „pokud se mi vůbec podaří zapsat na nějakou hodinu."

Kateřina se spokojeně culila celým svým pihovatým obličejem. Na druhém rohu ulice popadla moji tašku, rozloučily jsme se a já jsem se vydala po krátké cestě k jízdárně.

Na velké jízdárně s bílým ohrazením jezdilo několik soukromých jezdců na svých vlastních koních. Košaté a vysoké stromy kolem závodiště poskytovaly hodně stínu, takže se v parném létě nemuselo jezdit ve slunečním žáru. V pečlivě zastřižených keřích plané růže a vavřínu bzučely včely. Zpomalila jsem a toužebně jsem se ohlížela po jezdcích. To musí být nádhera jezdit, kdykoli má člověk chuť a čas. „Zdravím, pane Kesslere!" zavolala jsem na učitele jízdy, když kolem mě projížděl klusem na Abrosovi, velkém ryzáku, valachovi, který patřil otci mojí přítelkyně Barbory. „Ahoj, Šarloto." Učitel vedle mě bokem srovnal svého koně. „Tak máte konečně prázdniny?"

„Ano." Zastavila jsem se. „Mohla bych se dnes odpoledne ve tři hodiny přidat k hodině jízdy?" „Samozřejmě. Jenom se zapiš do knihy." Pan Kessler povolil uzdu a volnou rukou si pročísnul nakrátko střižené tmavé vlasy. „A ostatně, měla bys chuť zúčastnit se zkoušky základního výcviku?"

„Zkoušky základního výcviku jezdců?" opakovala jsem po něm a rozčilením se mi podlomila kolena. Pan Kessler se zeptal tak mimochodem, jako by šlo o úplnou samozřej-

most. Naposledy, když se v jízdárně skládala zkouška pro jezdeckou licenci, mě neoslovil. Znamenalo to snad, že jsem se mezitím naučila jezdit dostatečně dobře?

„Ano," řekl učitel. „V druhé polovině července bych chtěl nabídnout kurs zakončený základní zkouškou. Říkal jsem si, že Dorota, Inka, Oliver, Karel a ty byste se mohli zúčastnit."

Zůstala jsem na něj civět. Moje radost se rázem proměnila v pocit hořkého zklamání. To přece nemůže být pravda! Ve druhé půlce července tady nebudu. „No dobře." Pan Kessler vypadal trochu nazlobeně, jakoby mi scházelo nadšení. Znovu vzal otěže pevně do obou rukou a pobídnul Abrose ke klusu. „Můžeš mi dát ještě vědět."

Slyšela jsem, jak Gento zařehtal, když mě viděl přicházet, ale jako omráčená jsem zůstala stát u ohrady závodiště. Zrovna o letních prázdninách měla probíhat licenční zkouška – a to beze mě! Všichni moji přátelé se jí zúčastní, zatímco já se budu povalovat někde na pláži ve Francii a unudím se k smrti! To prostě není fér!

Loudala jsem se ke Gentovu boxu. Valach na mě již čekal s nastraženýma ušima a natahoval krk, aby mi nozdrami prozkoumal tašku. Otevřela jsem dřevěná dvířka boxu a pohladila jsem Genta po zpocené šíji.

„Já tady teď pro tebe nic nemám," řekla jsem. „Ach jo, ty zase vypadáš."

Pan Lauterbach jezdil vždycky pozdě večer. Když trénoval na závod, musel Gento skákat přes mnoho překážek na závodišti. Po tréninku měl pan Lauterbach vždycky tak naspěch, že Genta nenechal oschnout při krokování, ale

jednoduše ho postavil do boxu. „Chce se jen rychle dostat k pultu v kasinu," zavtipkovala jednou moje nejlepší kamarádka Dorotka a měla v tom docela pravdu. Jako „kasino" se označoval výčep v jízdárně, ve kterém se jezdci rádi večer scházeli, aby si společně dali sklenku piva a poklábosili. Přes velké sklo se bylo možné dívat dolů do jezdecké haly a v létě tam byla otevřená malá terasa s pohledem na závodiště. Tady se také konala výroční shromáždění členů spolku, stejně jako mikulášské a vánoční oslavy. Také my jako mládež jsme si tam občas po jízdě poseděli, prolistovali jsme si porůznu odložené časopisy o koních a dovolili jsme si ze svého kapesného jednu nebo dvě koly.

Slíbila jsem Gentovi, že k němu přijdu později a odešla jsem do stáje. V sedlárně, která sloužila zároveň jako kancelář areálu, ležela na psacím stole tlustá kniha, kam se zapisovaly hodiny jízd. Na třetí hodinu tam byla uvedena jen čtyři jména. Moje přítelkyně Dorotka a Inka měly stejný nápad jako já. Oliver a Karel, kteří jinak vždycky jezdili s námi, zmizeli dnes hned po škole se svými rodiči na dva týdny dovolené. Vůbec jsem jim to nezáviděla, a to měli ještě štěstí, protože já jsem musela do Francie dokonce na čtyři nekonečné týdny. Dříve mě to bavilo, ale teď, kdy jsem měla Genta, se mi představa čtyřtýdenního odloučení zdála skoro nesnesitelná. Ano, mnohem raději bych zůstala tady a trávila dlouhé, sladké dny se svými přáteli ve stáji. A to bych teď ještě promeškala licenční zkoušku! Málem jsem se rozbrečela, když jsem zapisovala svoje jméno do knihy jízd, a celá sklíčená jsem se vydala na cestu k domovu.

Zklamání

„Co se tak tváříš?“ zeptala se máma, když si prohlédla moje vysvědčení. „Až na matiku je přece všechno docela dobré.“

Chvíli jsem na ni nechápavě hleděla. Na vysvědčení jsem kvůli představě, o co všechno bych přišla, úplně zapomněla. Mamka se vrátila do kuchyně, kde už na sporáku vařila náš oběd. Šla jsem za ní a posadila se na stoličku, která stála u okna.

„Pan Kessler se mě ptal, jestli bych se nechtěla zúčastnit zkoušky základního výcviku,“ odvětila jsem.

„Opravdu? To je hezké.“ Máma otevřela myčku. „Můžeš ji prosím tě vyklidit?“

S povzdechem jsem se zase zvedla, vyndala jsem čisté nádobí a příbory z myčky a roztřídila je do skříněk a šuplíků. Přitom mě napadla jedna věc.

„Kurs bude v druhé polovině července. Nemohla bych tady zůstat?“

Máma jen zvedla obočí a změřila si mě pohledem, jako bych přišla o rozum nebo dostala horečku.

„Ty kvůli nějaké zkoušce nechceš na Noirmoutier?“

Pokrčila jsem rameny a přikývla.

„Na Noirmoutieru bych stejně jen nesmyslně dřepěla na pláži," odpověděla jsem. „Dorka a Inka budou také na kursu a možná se pak budou moct v září zúčastnit turnaje. To všechno mi uteče!"

„Určitě se zase někdy budou pořádat další zkoušky." Máma se krátce podívala na kuchyňské hodiny nad mikrovlnkou.

A to jako mělo být všechno, co k tomu řekne? Nemohla jsem to pochopit.

„Mohla bys prosím ještě prostřít stůl? Jídlo bude hned."

Nejdříve jsem chtěla protestovat, vždyť už jsem přece vyklidila myčku, ale měla jsem hlad. Kromě toho jsem v koutku srdce doufala, že si mamku svou horlivostí trochu nakloním a přesvědčím ji, aby do Francie odjeli beze mě.

Možná bych mohla jít hned po jídle k Dorotce. Byla to moje nejlepší kamarádka a celá její rodina bydlela hned vedle nás. Rozhodla jsem se jí zeptat, jestli bych mohla v případě, že se mi podaří rodiče obměkčit, zůstat o prázdninách u ní. Dorotčini rodiče by to určitě dovolili. Samotná myšlenka na takové skvělé řešení mi pomohla zaplašit pochmurnou náladu.

Krátce před jednou hodinou začala venku Alissa, naše míšenka bernského a pasteveckého psa, divoce štěkat. Táta dorazil domů. Jako hejtman měl od rána do večera jednu schůzku za druhou, a to i o víkendech, ale když to jen trochu šlo, chodil v poledne na hodinku domů.

„Tak jak dopadla vaše vysvědčení?“ zeptal se, vzal je z mámina sekretáře a posadil se s nimi k jídelnímu stolu. Začal s Floriánovým vysvědčením. Můj malý bráška se hrdě zazubil. Za každou jedničku jsme od našich dostávali 5 euro, za dvojku dvě eura a nakonec i za trojku to bylo jedno euro. Vydělá tak pěkný balík peněz. Táta neměl důvod se zlobit, ani nad vysvědčením Filipa. Jen moje pětka z matiky mu způsobila vrásky na čele.

„Ještě sedm dní do zasloužené dovolené,“ konstatoval a rozhlédl se po nás. „To jsou pěkné vyhlídky, že je to tak?“

„Nejraději bych zůstala tady,“ oznámila jsem a moji rodiče a sourozenci na mě zaraženě pohlédli.

„Čtyři týdny na pobřeží Atlantiku! Koupání, hry s míčem na pláži, výlety na kole, windsurfing, lenošení a krabi k jídlu, západy slunce nad mořem – je snad něco hezčího?“

„Lota se totiž necítí dobře, když nesmrdí po koních a na boty se jí nelepí koblihy,“ posmíval se Filip s plnou pusou.

„Vy tomu vůbec nerozumíte,“ odvětila jsem a hluboce si povzdychla. Mamka uvařila kuřecí frikasé s rýží, jedno z mých nejoblíbenějších jídel, ale vyhlídka na čas, kdy budu bez svého milovaného Genta a bez jízdárny, mi zkazila chuť. Čtyři týdny mi připadaly dlouhé jako celý život. Když budu mít smůlu, někdo během mé nepřítomnosti osloví pana Lauterbacha a já přijdu o Genta a nebudu se už o něj moci starat! Konkurence je velká a nemilosrdná. A když moji přátelé obstojí a získají jezdeckou zkoušku, budou na konci léta jezdit v jiných hodinách jízdy než já. Takový náskok bych už nikdy nedohnala!

„Na Noirmoutieru jsou přece také koně," poznamenala máma. „Minulý podzim jsi tam dělala zkoušku a získala jezdecký průkaz a i letos tam můžeš jezdit. To sis v posledních letech přece přála nejvíc!"

„To ale není totéž!" Možná to vypadá směšně, ale najednou jsem nestačila potlačit slzy.

„Ale Šarloto," zavrtěl táta hlavou. „Vždycky jsi tak ráda jezdila na Noirmoutier!"

„To ještě nebyl Gento!" Neušel mi pohled, který si vyměnili moji sourozenci. Nebylo pochyb, považovali mě za naprostého blázna. A přesto mi to bylo úplně jedno.

„Tati, nemohla bych tady zůstat?" žadonila jsem. „Mohla bych bydlet u Dorotky, oni letos s rodinou nikam nepojedou! A taky by to pro tebe bylo mnohem levnější, když nepojedu s vámi!"

„Hlavně co se týká jídla," přisadil si Filip.

Mlčky jsem přešla jeho poznámku a prosebně jsem se otočila k tátovi. Ten nerušeně pokračoval v jídle.

„Pohlídám náš dům a každý večer budu zalévat zahradu. Květiny a trávník nebudou tolik vyschlé, až se vrátíte."

Tolik jsem si přála zůstat doma, že jsem na chvilku uvěřila, že bych mohla rodiče přesvědčit, aby jeli do Francie beze mě.

„Pořád vytahuješ to samé," ušklíbl se táta, ale tím, co poznamenal potom, zrušil všechny moje naděje úplně. „Až ti bude osmnáct, rád si s tebou na tohle téma znovu promluvím. Jízdárna ti neuteče. A teď už žádnou diskusi!"

V půl třetí už Katka chuť doprovodit mě do stáje neměla. A tak jsem šla sama vedle k Dorotce, která už na mě čekala v rajtkách a holinkách u domovních dveří. Loudavě jsme se vydaly ke stáji. A i když jsme nijak nespěchaly, cesta nám trvala necelé tři minuty. To nám záviděli všichni, kteří ke stáji museli na kole, na mopedu nebo autobusem.

S Dorkou jsme se mezitím mazlily s Gentem a povídaly si o jezdecké zkoušce, než pan Schmidt, jeden ze dvou ošetřovatelů koní, ve tři čtvrtě na tři odemknul sedlárnu.

Pan Kessler zapisoval rozdělení výcvikových koní na odpolední hodiny jízd většinou před tím, než o polední přestávce opustil stáj a odešel do svého bytu nad kasinem. Nedávno přišli Oliver a Karel na to, že se dá nadzvednout deska starého psacího stolu a vylovit jeho list se záznamy z horní zásuvky. Zatímco jsem nenápadně hlídala u dveří, aby nás nemohl nikdo překvapit, zvedla Dorotka desku a pohledem přejela seznam.

„Máš Tanju," zašeptala. „Já budu mít Douglase. Super!"

Pan Kessler se často divil, že osedláváme ty správné koně už před tím, než vůbec otevřel pracovní stůl a vyvěsil na černou nástěnku seznam, ale na naše kouzlo s deskou stolu zatím nepřišel.

Krátce před třetí se objevila také Inka. Bydlela v sousední vesnici a většinou ji přivážela máma autem, aby nemusela jet na kole lesem. Ince přidělil pan Kessler Goldi. Určitě nám učitel jízdy chtěl poslední školní den udělat radost, protože každý z nás směl jezdit na svém oblíbeném koni.

Hodina jízdy probíhala při hezkém počasí venku ve výběhu, a to bylo moc krásné! Vždycky jsem měla problémy pobídnout líné koně dopředu, ale díky Tanje jsem při jízdě vypadala dobře, protože tahle klisna byla pilná a citlivá na udidlo a vůbec nebyla tak tvrdohlavá a neposlušná jako hnědák Hanko nebo Brutus, líný válec na čtyřech nohách. Z Hanka a tmavě hnědé Fariny jsem měla strach, protože oba koně uměli záludně a neočekávaně vyhazovat. Už několikrát jsem si nedobrovolně lehla do písku, když je najednou napadlo sklonit hlavu mezi přední nohy a vyhodit mě ze sedla. Úplně nevycválaný byl také mladý Flocki, chundelatý bělouš, valach, který měl neškodné jen svoje jméno. Když se mu nechtělo, zůstal jednoduše stát uprostřed jízdní dráhy anebo prudce vyrazil cvalem.

Moje kamarádka Dorka je mnohem energičtější než já. Nebála se sáhnout po jezdeckém bičíku, aby ukázala, kdo tady rozkazuje. Zato já jsem mohla častěji jezdit na nových cvičných koních, když byli někteří vůbec k mání, protože pan Kessler zjistil, že mám jemnou ruku a v sedle sedím měkce. Na nových koních k výcviku se jezdilo hezky, ale časem otupěli nebo si zvykli provádět drzé kousky, které ve mně vzbuzovaly strach a hrůzu. Dříve jsem proto měla svůj největší sen, mít vlastního koně. Koně, který by patřil jenom mně!

Táta se vždycky smál, když jsem vyslovila svoje přání mít vlastního koně, a odbyl to mávnutím ruky.

„Nejdříve mi dokaž, že to s těmi koňmi myslíš vážně," říkával a nemilosrdně mi připomínal všechno to, co jsem s ohromným nadšením začala a nedokončila: judo, hru

na klavír, basketbal nebo voltiž. Jednoduše nechápal, že koně jsou úplně něco jiného. Byla jsem ale pevně rozhodnuta mu to dokázat. Od chvíle, kdy jsem poznala Genta, se můj veliký sen zmenšil na přání, abych s ním někdy mohla jezdit. Už proto jsem se chtěla naučit lépe jezdit, i když jsem se ptala sama sebe, jak to asi může fungovat s jednou ubohou hodinou jízdy za týden.

Minulý podzim jsem už tak jako tak získala jezdecký průkaz a začala jsem zkoušet skoky. Moji rodiče mi platili jen jednu hodinu týdně a už to bylo dost drahé. Dorotka na tom byla stejně. Proto jsme se taky dřely ve stájích, abychom si přivydělaly ještě na jednu hodinu. Skládaly jsme seno a slámu a tahaly jsme těžké balíky do zaprášeného seníku nad stájemi, až nás bolela záda a ruce jsme měly až ke kolenům. Čistily jsme ohrazení v jezdecké hale a taky sedla cvičných koní a vůbec nám nevadilo, že doma byly řeči kvůli špinavému oblečení. Druhá hodina jízdy týdně za to však opravdu stála.

Po hodině jízdy jsem Tanju předala jezdkyni v další hodině a vyvedla Genta z jeho boxu. Uvázala jsem ho ve stínu obrovského kaštanu před jeho boxem a začala jsem mu hřebelcovat zpocenou a slepenou srst tak, aby se znovu pěkně leskla. Dorota a Inka se posadily vedle na lavičku.

„To je fakticky škoda, že s námi nebudeš u zkoušky," řekla Dorota.

Škoda? Vždyť je to úplná katastrofa a do nebe volající nespravedlnost. V hloubi duše jsem si dělala naději, že se Dorka a Inka ze solidarity také nezúčastní kursu, ale to jsem se spletla.

„Určitě to bude zábava," nadšeně vykládala Inka. „Každé ráno a odpoledne bude hodina jízdy. Třikrát týdně jsou skoky a teorie." Neušlo mi, že přitom loktem šťouchla do Dorky. Kousla jsem se do spodního rtu a cítila se jako naprostý vyděděnec. Zatímco moje nejlepší přítelkyně rozváděly úvahy o tom, kdo všechno bude na zkoušce a kdo na jakém koni bude jezdit, málem jsem se rozeřvala lítostí. Naplnilo mě zklamání a hněv.

„Hele, tamhle jdou Daniela se Zuzkou." Inka vyskočila. „Vědí už o letním výcvikovém kursu?"

Vyběhla a Dorotu táhla za sebou. Zůstala jsem sama s Gentem a zápasila se slzami. Nešlo jen o ten hloupý kurs, který zmeškám, to ne. Mnohem hlubší zklamání mi přinesl pocit, že jsem svým kamarádkám lhostejná. Věděla jsem, že mi Inka a Dorka závidí, že jsem dostala Genta k ošetřování a navíc i klíč k druhé sedlárně, i když by to nikdy nepřiznaly. Teď mi připadalo, jako by mi naprosto úmyslně sypaly sůl do rány.

„Ahoj Šarloto." Isabela se vedle mě zastavila, na ohlávce vedla hnědého plnokrevníka, valacha Natima a pozorně si prohlížela Genta. „Ten ale vypadá naprosto úžasně. Jako kdybys ho natřela olejem!"

Už jí bylo osmnáct a nepochybně byla jednou z nejlepších jezdkyní v našem jezdeckém spolku. Se dvěma soukromými koňmi tvořila jádro hesenského klubu a při

výcvikových zkouškách se díky své jízdě dostala až do třídy S. Přesto nebyla nikdy arogantní, ale skutečně milá, dokonce i k nám mladým. Normálně bych na její pochvalu byla šíleně pyšná, ale dnes to pro mě vůbec nic neznamenalo.

„Děkuju," odvětila jsem a doufala, že nezačne taky s tím pitomým kursem, na který jsem se, na rozdíl od všech ostatních, těšit nemohla. Asi si všimla, že na tom nejsem nijak zvlášť dobře, protože mi jen popřála hodně zábavy a s Natimem se vydala ke cvičišti.

Dorka, Inka a já jsme spolu ve stáji strávily celé odpoledne. Obě pak najednou začalo téma jezdecké zkoušky nudit. Sedly jsme si na jednu z laviček u výběhu a sledovaly jsme, jak Isabela s Natimem zkoušejí tak složité cviky, jako jsou křížový cval a střídání směru jízdy. Přitom jsme snad po tisící snily o tom, jaké by to bylo mít vlastního koně. Každá z nás měla jasné představy o svém vysněném koni a Gento se mé představě blížil docela hodně.

V sedm hodin vyzvedla Inku její máma a my jsme s Dorotkou už také chtěly jít domů, když v tom vyšli ze stáje pan Lauterbach s nějakým mladým člověkem, který nesl rajtky a čapsy. Vydali se ke Gentovu boxu a já jsem je následovala. Neměla jsem z toho dobrý pocit.

„V tomto roce jsem s ním dosáhl již šesti umístění v M-skocích," slyšela jsem, jak vykládá pan Lauterbach.

„A dvakrát jsem zvítězil ve skocích do L. Gento se nikdy nevzepře, skočí vždycky a z každé pozice."

„Dobrý večer," řekla jsem nesměle. Nechtěla jsem, aby si mysleli, že poslouchám za jejich zády. Ale nelíbil se mi způsob, jakým si ten mladý muž prohlížel Genta v jeho boxu.

„Ahoj, Šarloto," pozdravil mě majitel *„mého"* koně, „ty jsi Genta zase vyhřebelcovala, až se krásně leskne!"

Pan Lauterbach se smál trochu moc hlasitě a mě znovu zaplavil pocit, že tohoto člověka, který svému koni nikdy nepřinesl jedinou mrkev ani jablko, a po náročném závodu ho s umazanou srstí jen jednoduše postavil do boxu, nemám ráda. Pak ze zadní kapsy kalhot vytáhl peněženku a vyndal z ní bankovku.

„Tady máš, Šarloto." Podal mi dvacet euro. „Teď máte přeci prázdniny. Trochu peněz navíc si určitě užiješ."

„Ale… ale… to není nutné," vykoktala jsem ze sebe rozpačitě. „Vždyť to dělám ráda."

„Ne, ne, ne, to si opravdu zasloužíš." Pan Lauterbach mi vtiskl bankovku do ruky a s přehnaně kamarádským gestem mi poklepal na rameno. Jindy nebýval tak přátelský. Vzal Genta za ohlávku a vyvedl jej z boxu.

Mladý muž ho pozorně zkoumal. „Jak jsi dosáhla toho, že se tak leskne?" obrátil se ke mně.

„Každý den ho hřebelcuju," odvětila jsem. „A mrkev mu pokapu slunečnicovým olejem."

Oba muži se smáli, jako bych řekla nějakou hloupost. Připadala jsem si blbě. „No, tak ho osedláme."

Pan Lauterbach šel do stáje pro sedlo a postroje. „Tak ty se staráš o Genta." Mladík poplácal Genta po šíji. „A jaký je,

když se s ním zachází?“ „Je to ten nejhodnější kůň na světě,“ odpověděla jsem a horlivě se snažila mluvit o mém miláčkovi co nejlépe. „Nic ho nevyděsí a pořád by se jen mazlil. Ani není choulostivý nebo podobně a za uzdu se nechá pást.“ „Tak to je fajn,“ přikývl muž spokojeně. Pan Lauterbach se vrátil a chystal se Genta osedlat. Ale k mému údivu nenasedl on, ale do sedla se vyhoupl mladík a vydal se s ním na parkur. Odešla jsem k Dorotce, která se posadila na uvazovací trám na okraji závodiště.

„Co je to za týpka, který jede na Gentovi?“ vyptávala se moje přítelkyně.

„Nemám tušení.“ Nespouštěla jsem toho mladíka a Genta s očí. „Ptal se mě na jednoduché věci – jak dosáhnu toho, že se Gentovi tak leskne srst a jaké má chování…“ Oněměla jsem.

Chvilku jsme se na něj mlčky dívaly. Mladík jezdil dobře. Pan Lauterbach začal snižovat překážky na parkuru. Mluvil s tím člověkem, který kolem něj s Gentem střídavě klusal a jel cvalem.

„Loto,“ řekla Dorka potichu, „opravdu nechci, aby ses bála, ale zdá se mi, jako kdyby ten chlap Genta… zkoušel v jízdě.“

„Zkoušel?“ Nechápala jsem, co tím myslí. „K čemu?“

„No,“ podívala se na mě Dorka zamyšleně. „Možná chce pan Lauterbach Genta prodat.“

Prodat Genta? Polila mě horkost, kterou hned vystřídala zimnice. Ne, to není možné! Proč by měl pan Lauterbach dělat něco takového? Vždyť mu ještě před pár minutami hrdě vyprávěl, jakých vítězství už Gento dosáhl.

Pěkný sluneční večer, poslední školní den před letními prázdninami, se zahalil do tmavého stínu. Stěží jsem dokázala přemýšlet o tom, co mi řekla Dorotka. Kdyby se tohle mělo stát, bylo by to nepředstavitelně odporné a hrozné! Zasmušile jsem sledovala toho člověka, jak s Gentem skočil přes několik nižších překážek. Hnědý valach lehce přelétl vyšší příčné břevno a nižší oxer, dvojitou kombinaci překážek. Pan Lauterbach zvýšil překážky a spokojeně se pousmál.

„Doufám, že Gento shodí toho chlapíka do koblížků," šeptala jsem, ale nic podobného se nestalo. Gento skákal svižně a bezchybně a muž nakonec s koněm zvolnil do kroku a poklepal ho po šíji. Zastavil se u pana Lauterbacha, a i když jsme s Dorkou nastražily uši, nerozuměly jsme, co si ti dva spolu říkají.

„Pojď." Dorotka seskočila z břevna. „Půjdeme. Je skoro půl osmé a já nechci hned na začátku prázdnin poslouchat rozzlobené rodiče."

Ještě jednou jsem se toužebně ohlédla po Gentovi a s těžkým srdcem jsem šla za Dorotkou dolů po výjezdu domů.

Doma už se Florian a Katka hádali o nejlepší místa u televize. Sundala jsem si holínky a chtěla jsem jít hned nahoru do svého pokoje, ale v tom k domovním dveřím přišla máma. Asi pracovala na zahradě, to je její záliba. Dokázala